



FIONA BARTON

VĂDUVA

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU BUMBAȘ / GRAAL SOFT





Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Aud sunetul pașilor ei scrâșnind pe aleea cu pietriș din fața casei. Pași greoi, tocuri. Este aproape de ușă, ezită și își dă părul de pe față. Drăguțe haine! Jachetă cu nasturi mari, rochie decentă pe dedesubt și ochelari așezați pe cap. Nu pare a fi vreun martor de-al lui Iehova sau vreo reprezentantă a Partidului Laburist. Trebuie să fie vreo reporteriță, dar nu dintre cele obișnuite. E a doua pe ziua de azi – a patra în această săptămână, și e abia miercuri. Pun pariu că va spune: „Îmi cer scuze că vă deranjez într-un moment atât de dificil“. Toți spun asta și adoptă atitudinea aia prostească. De parcă le-ar păsa.

Am să aștept să văd dacă sună de două ori. Bărbatul de dimineață n-a făcut-o. Unii sunt plictisiți de moarte și nu mai încercă. Pleacă îndată ce și-au luat degetul de pe sonerie, îndreptându-se repede spre mașina lor, și dispar. Așa îi pot spune șefului că au sunat, dar că individa nu era acasă. Penibil.

Ea sună de două ori. Apoi bate la ușă cu putere: cioc-cioc-cioc-cioc! Ca un polițist. Mă vede privind de după draperie și îmi zâmbește larg. „Zâmbet de Hollywood“, obișnuia mama să spună. Apoi bate din nou.

Când deschid ușa, îmi întinde sticla cu lapte luată de pe prag și-mi spune:

- N-ar trebui s-o lăsați afară, o să se strice. Pot să intru? Ați pus ibricul pe foc?

Nu pot respira, darămite să vorbesc. Zâmbește din nou, cu capul aplecat într-o parte.

- Sunt Kate, îmi spune. Kate Waters, reporter la *Daily Post*.

- Eu sunt...

Brusc, îmi dau seama că nici măcar nu m-a întreat.

- Știu cine sunteți, doamnă Taylor, îmi răspunde.

Cu alte cuvinte: „Dumneavoastră sunteți știrea“.

- Să nu stăm aici! îmi spune.

Și cumva, în timp ce vorbește, reușește să intre.

Mă simt copleșită de modul în care decurge totul, iar ea profită de tăcerea mea ca să-mi ceară permisiunea de a merge la bucătărie să pregătească un ceai. O urmez - nu e o bucătărie foarte mare, motiv pentru care suntem un pic înghesuite, dar ea își face loc, umple ibricul și deschide toate sertarele, în căutarea ceștilor și a zahărului. Stau pur și simplu nemișcată, așteptând ca totul să se întâmple.

Îmi vorbește despre mobila de bucătărie.

- Ce bucătărie la modă! Mi-ar plăcea ca și a mea să arate la fel. Dumneavoastră ați decorat-o?

Am senzația că vorbesc cu un prieten. Nu așa mi-am imaginat că se întâmplă atunci când vorbești cu un reporter. Mă gândeam că e ca și cum ai vorbi cu un polițist. Îmi spuneam că va fi un calvar, un interogatoriu. Cel puțin, asta e ceea ce mi-a spus soțul meu, Glen. Dar nu e așa.

- Da, eu și soțul meu am ales ușile albe și mânerele roșii pentru că arată foarte curat, îi răspund.

Stau în propria-mi bucătărie și discut despre mobilă cu o reporteriță. Glen ar fi făcut o criză.

- Pe aici, nu? îmi zice, iar eu deschid ușa spre camera de zi.

Nu sunt sigură că o vreau în casa mea - nu știu cum mă simt. Nu mi se pare în regulă să protestez în momentul ăsta - stă pur și simplu și discută, cu o ceașcă de ceai în mână. E amuzant, chiar mă bucur de atenția care mi se acordă. Mă simt foarte singură în casă de când Glen nu mai este.

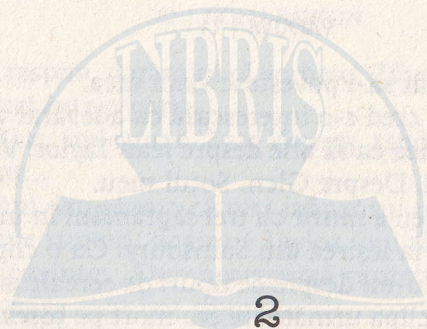
Iar ea pare stăpână pe lucruri. E chiar un sentiment plăcut să am din nou pe cineva care să se ocupe de mine. Începuse să îmi fie frică de ideea că va trebui să mă ocup singură de toate, dar Kate Waters îmi spune că va rezolva ea totul.

Nu trebuie decât să-i povestesc viața mea.

Viața mea? Nu cred c-o interesează cu adevărat viața mea. N-a venit la ușa mea ca să afle despre Jean Taylor. Vrea să știe adevărul! Despre el. Despre Glen. Soțul meu.

Vedeți, soțul meu a murit cu trei săptămâni în urmă. Lovit de autobuz, chiar la ieșirea din Sainsbury. Cu o clipă înainte era acolo, vorbindu-mi despre ce tipuri de cereale ar fi trebuit să cumpăr, iar în clipa următoare era mort pe șosea. Traumatism craniene, mi s-a spus. Mort, oricum. Stăteam acolo și-l priveam, întins pe jos. Oamenii se îmbulzeau, căutând pături să-l acopere, și o dâră de sânge curgea pe trotuar. Nu foarte mult sânge. El ar fi fost bucuros. Nu-i plăcea deloc mizeria.

Toți erau amabili și încercau să mă împiedice să-i văd corpul, dar eu n-am putut să le spun că eram fericită că Glen nu mai era. Se terminase cu aiurelile lui.



Miercuri, 9 iunie 2010

Văduva

Poliția a venit la spital, bineînțeles. Până și inspectorul Bob Sparkes a apărut în direct la A&E să discute despre Glen.

Nu le-am spus nimic nici lui și nici celorlalți. Le-am spus că nu am nimic de adăugat și că sunt mult prea necăjită ca să pot vorbi. Am plâns puțin.

Inspectorul Bob Sparkes a făcut parte din viața mea multă vreme – mai mult de trei ani –, dar cred că va dispărea odată cu tine, Glen.

Nu-i spun nimic despre asta lui Kate Waters. Stă așezată pe celălalt fotoliu din camera de zi, ține ceașca de ceai cu ambele mâini și dă din picior.

– Jean, îmi spune – observ că nu mi se mai adresează cu „doamnă Taylor“ –, presupun că săptămâna asta a fost groaznică pentru tine. Și, ținând cont de toate prin câte ai trecut...

Nu-i răspund, privesc pur și simplu la ceașca mea. Habar n-are prin ce am trecut. De fapt, nimeni nu știe cu adevărat. N-am putut spune nimănui. Glen îmi zicea că așa e cel mai bine.

Așteptăm în tăcere, apoi ea încearcă o altă tactică. Se ridică și ia o fotografie cu noi doi de pe șemineu – o fotografie în care amândoi râdem de ceva.

– Pari atât de tânără! îmi spune. Poza e făcută înainte să te măriți?

Încuviințez din cap.

– Vă știți de multă vreme? V-ați cunoscut la școală?

– Nu, nu la școală. Ne-am cunoscut în stația de autobuz. El arăta foarte bine și mă făcea să râd. Aveam șaptesprezece ani și eram ucenică la o coafeză din Greenwich, iar el lucra într-o bancă. Era mai în vârstă și purta costum și pantofi de firmă. Era altfel.

Povestesc de parcă ar fi vorba despre vreun roman de dragoste, iar Kate Waters își notează ideile în caiet, încuviințând din cap ca și cum ar înțelege. Dar nu mă prostește ea pe mine.

De fapt, Glen nu părea foarte romantic la început. Ne întâlneam, de obicei, în localuri întunecoase – la cinema, pe scaunul din spatele Fordului Escort pe care îl conducea, în parc –, nu aveam prea mult timp la dispoziție pentru vorbit. Dar îmi amintesc prima dată când mi-a spus că mă iubește. M-am zvârcolit de parcă îmi simțeam fiecare milimetru de piele. Pentru prima dată în viață simțeam că trăiesc. I-am spus că și eu îl iubesc. Cu ardoare. Că nu pot mânca și nici dormi pentru că mă gândesc tot timpul la el.

Mama mi-a spus că ceea ce mi se întâmplă se numește „fascinație“, asta pentru că mă vedea năucă prin casă. Nu cred că înțelegeam ce vrea să spună prin „fascinație“, știu doar că voiam să fiu cu Glen tot timpul, iar pe vremea aceea el îmi spunea că simte la fel. Cred că mama era puțin geloasă. Se baza pe mine.

– Se bazează prea mult pe tine, Jeanie, îmi spunea Glen. Nu e sănătos să umbli peste tot însoțită de fiica ta.

Am încercat să-i explic că mama se temea să iasă singură, dar Glen mi-a spus că era doar egoistă.

Era foarte protector, alegea câte un loc pentru mine de parte de bar – „Nu vreau să te deranjeze zgomotul“, îmi spunea – și comanda în restaurante în așa fel încât să încerc lucruri noi: „Asta o să-ți placă la nebunie, Jeanie. Gustă!“ obișnuia să-mi spună. Îl ascultam, și, de cele mai multe ori, lucrurile noi pe care le încercam erau minunate. Și, chiar dacă nu erau, nu-i spuneam nimic, ca să nu-i rănesc sentimentele. Tăcea dacă-i reproșam ceva. Uram asta. Simțeam că-l dezamăgesc.

Nu mai fusesem niciodată cu cineva ca Glen, cineva care să știe ce vrea de la viață. Ceilalți bărbați nu erau decât... băieți.

Doi ani mai târziu, când Glen m-a cerut de nevastă, n-a îngenuncheat în fața mea. S-a apropiat de mine și mi-a spus:

- Ești a mea, Jeanie. Suntem meniți să fim împreună... Hai să ne căsătorim!

Mama era deja de partea lui, oricum. Venea deseori cu flori și-i spunea: „Un mic cadou pentru cealaltă femeie din viața mea“. Mama se simțea bine, iar el îi vorbea despre *Coronation Street*¹ sau familia regală, și mamei îi plăcea enorm. Spunea că sunt o femeie norocoasă. Că el m-a ajutat să mă descopăr. Că voi fi cineva mulțumită lui. Era convinsă că va avea grijă de mine. Și a avut.

- Ce fel de om era el? mă întreabă Katy Waters, aplecându-se spre mine ca să mă încurajeze.

Aha! Vrea să știe cum era înainte să înceapă lucrurile urâte.

- A, era minunat! Foarte, foarte iubitor, avea tot timpul senzația că nu face suficient de multe pentru mine. Îmi aducea flori și cadouri. Îmi spunea că eu sunt aleasa lui. Eram impresionată. N-aveam decât șaptesprezece ani.

Ei îi place foarte tare ce aude. Notează totul cu atenție, apoi ridică privirea din caiet. Mă abțin să nu râd. Simt că mă cuprinde isteria, dar nu sunt capabilă decât de un suspin, iar ea întinde mâna ca s-o atingă pe a mea.

- Nu fi tristă! îmi spune. Totul s-a terminat acum.

Așa e. Adio, poliție, adio, Glen! Adio tuturor aiurelilor lui!

Nu-mi amintesc când am început să gândesc așa. Oricum, cu mult înainte de a considera toate astea niște aiureli. Eram prea preocupată să pregătesc căsnicia perfectă, începând chiar cu nunta de la Charlton House.

Mama și tata credeau că sunt prea tânără la nouăsprezece ani, dar am reușit să-i convingem. De fapt, Glen i-a convins. Era atât de hotărât, atât de devotat mie, încât tata a spus „da“, și am sărbătorit momentul cu o sticlă de Lambrusco.

¹ Serial britanic de mare succes, care a avut premiera în decembrie 1960 și care se difuzează și în prezent

Fiind singură la părinți, au plătit o avere pentru nunta mea, iar eu îmi petreceam tot timpul răsfoind reviste pentru mirese, visând la ziua cea mare. Ziua mea cea mare. Cum mă mai agățam de gândul acesta și-mi umpleam viața cu el! Glen nu se băga niciodată.

- Țsta e domeniul tău, îmi spunea râzând.

O spunea de parcă și el ar fi avut un domeniu al lui. Mă gândeam că ar fi locul lui de muncă; spunea că el aduce banii în casă.

- Știi că pare de modă veche, Jeanie, dar vreau să am grijă de tine. Ești încă foarte tânără, și avem toată viața înainte.

Avea tot timpul idei mărețe, care păreau foarte interesante atunci când vorbea despre ele. Urma să fie directorul unui departament, pentru ca mai apoi să-și înceapă propria afacere. Să fie propriul lui șef și să câștige foarte mulți bani. Mi-l imaginam într-un costum elegant, cu o secretară personală, într-o mașină de lux.

- Să nu te schimbi niciodată, Jeanie! Te iubesc așa cum ești.

Așadar, am cumpărat casa cu numărul 12 și ne-am mutat imediat după nuntă. Suntem încă aici după atâția ani.

Casa avea o grădină în curtea din față, dar am acoperit-o cu pietriș ca „să economisim cu tunsul“. Mie îmi plăcea iarba, dar Glen voia ordine și curățenie. A fost greu la început, imediat după ce ne-am mutat, pentru că eu fusesem dintotdeauna un pic dezordonată. Mama găsea tot timpul farfurii murdare și șosete sub patul meu de acasă. Glen ar fi turbat dacă ar fi văzut așa ceva.

Îl văd și acum scrâșnind din dinți și mijind ochii în seara când m-a prins dând cu mâna firimiturile de pâine de pe masă pe jos, după ce băuserăm un ceai, la începuturile noastre. Eu nici nu-mi dădusem seama ce fac - cred că făcusem același lucru de sute de ori fără să mă gândesc, dar de atunci nici că s-a mai întâmplat. În privința asta, îmi făcea bine, mă învăța cum să fac lucrurile pentru ca spațiul în care locuiam, casa noastră, să fie frumos. Așa îi plăcea lui să fie.

La început, îmi povestea totul despre slujba lui de la bancă - despre responsabilitățile pe care le avea, despre cum subalternii lui se bazau pe el, despre farsele pe care și le jucau

unul altuia, despre șeful pe care nu îl putea suferi – „Jeanie, se crede mai bun decât toți“ – și despre oamenii cu care lucra: Joy și Liz în biroul din spate; Scott, unul dintre recepționeri, care suferea de o boală de piele din cauza căreia se înroșea din orice fleac; May, stagiara care greșea întruna. Îmi plăcea să-l aud povestind, îmi plăcea să aflu cât mai multe despre lumea lui.

Cred că și eu îi povesteam despre munca mea, dar, de cele mai multe ori, ne întorceam destul de repede la poveștile lui.

– A fi coafeză nu e cea mai interesantă meserie, îmi spunea, dar tu o faci foarte bine, Jeanie. Sunt foarte mândru de tine.

Încerca să mă facă să mă simt mai bine în pielea mea. Și reușea. Mă simțeam în siguranță fiind iubită de Glen.

Kate Waters mă privește și încuviințează iar din cap. Se pricepe, n-am ce să-i reproșez. N-am mai vorbit niciodată cu un jurnalist – în afară de momentele în care i-am gonit –, cu atât mai puțin n-am lăsat vreunul să-mi calce în casă. Sunt ani de zile de când îmi tot bat la ușă, dar nici unul n-a intrat până azi. Glen a avut grijă de asta.

Dar el nu mai este aici. Iar Kate Waters pare altfel. Mi-a zis că i se pare că noi două am avea o „legătură specială“. Că în preajma mea se simte ca și cum ne-am cunoaște de multă vreme. O înțeleg.

– Cred că moartea lui a fost un șoc, îmi spune, strângându-mi mâna din nou.

Încuviințez din cap ca o aiurită.

Nu pot să-i mărturisesc cât mi-am dorit ca Glen să moară. Mă rog, nu chiar să moară. Nu voiam să-l doară sau să sufere, pur și simplu nu-l mai voiam lângă mine. Visam la momentul în care poliția urma să mă sune.

– Doamnă Taylor, mi-ar fi spus agentul cu o voce gravă, îmi pare rău, dar avem vești proaste.

Anticiparea următoarei fraze aproape că mă făcea să tresar de bucurie.

– Doamnă Taylor, mă tem că soțul dumneavoastră a murit într-un accident de mașină.

Apoi mă închipuiam – mă vedeam cu adevărat – suspinând și ridicând receptorul ca s-o sun pe soacra mea.

– Mary, așa fi spus, îmi pare rău, am vești proaste. E vorba de Glen. A murit.

Simțeam că îi aud efectiv icnetul. Îi simțeam durerea, simțeam trăirile prietenilor față de pierderea mea, vedeam familia adunată în jurul meu. Apoi simțeam bucuria secretă.

Eu, văduva îndurerată! Să fim serioși!

Desigur, în momentul în care chiar s-a întâmplat, nu mi s-a mai părut atât de real. Pentru o clipă, mama lui a părut la fel de ușurată ca și mine că totul se terminase, apoi a pus receptorul jos și a început să-și plângă băiatul. Nu prea am prieteni cărora să le fi dat vestea, iar familia mea nu e prea numeroasă.

Kate Waters îmi spune că ar avea nevoie să meargă la toaletă și să mai bea o ceașcă de ceai; îi întind și ceașca mea și îi indic drumul spre toaletă. După ce iese, mă uit prin cameră în mare grabă, încercând să mă asigur că nu există prin preajmă obiecte de-ale lui Glen. Nici o amintire pe care ea s-o poată fura. Glen m-a avertizat. Mi-a spus toate poveștile despre presă. Aud cum trage apa și o văd revenind, apoi începe să-mi spună din nou ce femeie remarcabilă sunt și cât sunt de fidelă.

Mă tot uit la fotografia de nuntă atârnată deasupra șemineului. Părem atât de tineri, încât ai putea crede că eram îmbrăcați în hainele părinților noștri. Kate Waters mă vede privind fotografia și o dă jos de pe perete.

Se sprijină de scaunul meu și o privim împreună. 6 septembrie 1989. Ziua în care ne-am legat unul de celălalt. Nu știu de ce, dar mă umflă plânsul – primele mele lacrimi adevărate de la moartea lui Glen –, iar Kate Waters mă îmbrățișează.